

El Congost

Redacció: Carrer Calabria, 15

Administració: Impremta Mercantil

SUMARI:

La primàcia de l'espiritual
Lletra oberta a tot un poble (Dr. Josep M.^a
Petit Freixas)
Fets i comentaris
El Rei Martí als banys de La Garriga (J. Mauri)
Abandó (Ramon Aguirre)
La família i l'escola (F. Callís P.)
Un punt d'home (A.)
Esports (Un crític humil)

El Congost

Redacció: C. Calabria, 15 } PUBLICACIÓ BI-MENSUAL } Subscripció: Un any, 6pts.
Administració: Imprenta Mercantil } Any 2 La Garriga, 18 Març 1934 } Núm. 28 } Número solt, 20 cèntims

La primacia de l'espiritual

Sota aquest mateix títol ha escrit el Dr. Carles Cardó, prev., damunt La Veu de Catalunya, un article en el qual comença per afirmar que si hagués mancat en aquest país un argument incontrovertible de la primacia de l'espiritual sobre el material, la conducta de les esquerres, tant en funcions de Govern com d'oposició, ens el forniria immillorable. I a continuació d'això estampa els paràgrafs que seguidament transcrivim

«Concretant-nos a Catalunya, és una cosa evident que el moviment que ha dut el migrat règim autònom que encara no fruïm tenia molt més de revolucionari que de catalanista. Sobre una onada arrombadora de revolució, que assolava tots els bastiments que la tradició religiosa i patriòtica havia muntat en aquest país, hi havia una petita cresta d'escuma catalanista. El resultat ha estat que el laïcisme i la demagògia han tingut l'ajut de tots els entusiasmes, la duresa de totes les intransigències, la tèrbola col·laboració de tots els odis, mentre que el sentiment catalanista tot just si va poder arrancar un Estatut amb un frontis molt pompós, però amb molt escassa substància autònoma. Els dos punts fonamentals, l'ensenyament i les finances, l'ànima i el cos, han sortit tan escanyolits, que ni amb la millor bona voluntat no s'afiguren. I bon goig encara!

Restava el recurs de l'aplicació de tot el fervor patriòtic en l'aprofitament de les facultats que en altres ordres se'ns concedien (escrivim aquest verb ben a gràcie) per repetir en un grau més alt el miracle de la Mancomunitat. No s'ha fet, i és natural. Aquests miracles només es fan amb una fe fervent i una abnegació heroica, però la mateixa situació d'esperit que va dur la revolució primordialment i quasi exclusivament antirreligiosa, i només catalanista com una derivació de sisé o seté ordre, i encara en molts per compromís, ha fet que l'autonomia, que ja va néixer raquítica, visqués encara més raquíticament.

Catalunya no és avui ni una nació, ni una regió autònoma. És un instrument de la revolució. La raó és òbvia, per bé que radiqui en el fons de les coses: l'esperit predomina per damunt de la matèria, i àdhuc dins l'escala de valors espirituals, el grau més elevat subjuguen els subalterns.

Els i nosaltres tenim tots la percepció ben clara que hi ha una categoria de valors superiors a Catalunya i a Espanya: és la categoria religiosa. Per

a nosaltres, el Cristianisme; per a ells, la revolució anti-cristiana. Tot el que, permanentment o transitoria, contradigui aquest valor suprem li ha d'ésser sacrificat.

Però hi ha una altra diferència substancial, a més de l'assenyalament del valor suprem d'esperit, entre ells i nosaltres. Ells troben la tradició i l'interès real de Catalunya en contradicció amb la seva religió negra. Nosaltres hi trobem la concordança més absoluta. Per tal de fer triomfar la revolució, ells han de sacrificar la tradició i l'esperit, i doncs —conseqüència ineludible— els interessos materials de Catalunya, perquè saben que una florida espònrosa de l'esperit català autèntic reportaria un esplet de cristianisme. Per això, sense adonar-se segurament d'aquesta lògica fèrria de les coses, comprometen l'ordre públic i arruïnen el treball i la pau del país. La revolució només pot expandir la seva obra damunt les desferres dels països cristians.

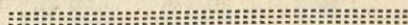
Nosaltres en canvi, podem treballar a favor de la Catalunya autèntica, perquè estem certs de no trobar mai cap contradicció entre aquest interès subaltern i l'interès superior de l'esperit cristià. Són interessos perfectament articulats, i per a fomentar l'un, no cal sinó fomentar l'altre.

Per això és una actitud inconprensible la d'aquells catòlics—en coneixem alguns, no gaires—que en les darreres eleccions municipals van votar les esquerres per assegurar l'Estatut. El règim autònom de Catalunya està basat en fonaments de raó i d'història tan fermes, que, ni que fos molt més ample, podeu estar segurs que no hi hauria cap govern normal espanyol que gosés atacar-lo.

Els més fervorosos antiestatutistes del centre el respectarien, tan a contràcor com vulgueu, però tan forçosament com es veuen contrets a respectar el sistema orogràfic de la Península. L'única cosa que pot comprometre l'Estatut és supeditar-lo a una concepció política o religiosa que posi damunt d'ell un valor etern en contradicció amb el seu esperit.

Hi ha un fet que hauria de convèncer definitivament aquests obcecats: entre els nostres esquerristes hi ha dos criteris contradictoris per a judicar el republicanisme i el catalanisme de les persones públiques: no s'admeten altres republicans que els del 14 d'abril enllà; no s'admeten gairebé altres catalanistes que els del 14 d'abril ençà. Tanmateix, ésser republicà és altrament fàcil que ésser catalanista.»

Lletra oberta a tot un poble

Heus aquí ciutadans de La Garriga, ciutat ja, per llur cultura i altesa d'esperit, que si no fos per gràcia i merce del vostre «Congost», aquest jove periòdic el qual morirà de vellesa gloriosa, jo no podria pas presentar-me a vosaltres d'una manera escaienta com així és el meu desig, des de fa llarg temps. Si jo soc poqueta cosa no cal pas que us ho digui, i bella prova n'és, que fent, ai las, més de trenta anys que visc entre vosaltres, soc per a vosaltres completament desconegut. I fins per als meus amics els rossinyols no soc, perquè quan ells venen a la meua casa, jo en soc fora, i quan ells se'n van, és quan jo hi soc. I la meua casa quan jo en soc fora, no té altres guardians que aquests gentils cantaires. Mals guardians però, per guardar la meua casa, i lliurar-la de tot mal. Perquè ells miren sempre al cel; i és sempre de la terra d'on ve el mal.

Deixeu doncs amics i compatricis, que aprofitant aquesta avinentesa d'avui, jo em presenti a vosaltres.

El meu nom, el trobareu al peu d'aquest escrit. Els anys meus, no cal pas que us els confessi, perquè ja podeu endevinar-los. No tinc altres bens que aquells tan honorables que el treball dona. I estimo a Catalunya, i als infants, talment com els estimava la meua inoblidable mare, la compositora Narcisa Freixas. Fa trenta anys com us he dit que vinc a La Garriga. Altres tants que visc a la mateixa casa a Barcelona. I fa també dotze anys, que persistentment, surten a la premsa aquells articles sobre fluita anticancerosa, escrits com a membre del Consell directiu de la Lliga contra el Càncer. I si soc català de cor, i aimo la llengua amb la qual vaig començar a parlar, us ho demostraré també en dir-vos, que pertanyo per gran honor meu, al consell de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Ja sabeu doncs qui soc jo. Ni jove ni vell. Ni pobre ni ric. Ni ros ni bru. I per més encara, no soc fill de La Garriga però soc de La Garriga.

Però una cosa m'he oblidat de dir vos, que cal afegir a la meua presentació.

Soc una mica somniador, i amb aquesta paraula n'amago una altra, no tant pietosa, amb la qual em bategen algunes persones d'aquí i d'allà, les quals elles mateixes es consideren bones persones. I us explicaré la cosa.

La cosa és, perquè jo, que com us he dit no tinc altres bens que aquell que el treball dona, en lloc de treure profit material de la meua casa garriguenca, en la qual la meua estimada mare hi tenia posat tot el seu cor, n'he fet **una casa de nines**.

Una casa de nines, posada al mig d'aquells bells boscos de la Xambonera, i el bosc Tarrés, pertanyents al meu dilecte veí i amic, el Sr. Carles Roselló.

Una casa de nines, amarada de sol, de romanís, de farigoles, i de cants d'ocells, la qual porta el per a mi tant dolç nom, de «Llar Infantil Narcisa Freixas», petit sanatori i escola, per donar-hi estada franca, mitjans de guariment, jocs i ensenyança, als petits invàlids guaribles, per paràlisi

infantil. Aquesta terrible malaltia, la qual d'una manera traïdora i insospitada, canvia l'infant en vellet prematur, i el deixaria inútil per a tota la vida, si d'ell no es tingués cura amb amor paternal. I tenen raó aquestes persones caritatives, en dir-me somniador. Perquè jo, que en prou feines puc parar la taula per mi i la meua esposa, tinc ara de parar-la tres vegades cada dia, perquè a ella s'hi assentin, plens d'una gana esfereïdora, aquests infants dissortats, que no són fills meus, però que ho són.

¿Perquè ho he fet això?

Als creients, els diré que perquè recordo sempre aquelles paraules que són un poema: «Deixeu que els infants vinguin a Mi».

Als que no ho siguin, els diré: Perquè tots tenim el deure de procurar a la mesura de les nostres forces, i encara més, que cal tenir cura de que no hi hagi cap infant que pateixi. I l'infant que pateix, és el paralític, perquè ell no pot jugar amb els seus companys, ni pot anar a l'escola a aprendre. I sovintment poguent ésser guarit, no ho és, i esdevé per a un sempre més, un ser inútil per a ell mateix i per a la patria.

Ja tenim doncs, la meua casa de nines, en la qual ja hi ha nines, i si no n'hi ha més, es perquè jo per a elles no puc posar a la taula el pa nostre de cada dia, ja que l'obra és particular, no té cap ajut oficial, i viu de sacrifici personal, i d'una petita obra social i de germanor, d'uns pocs infants, els quals, per a ésser padrins de dolor dels meus invàlids, posen cinc cèntims cada dia en la seva guardiola i la trenquen cada mes, seguint l'exemple d'aquells milers d'infants, els quals fa tres anys, i en festa memorable, trenquen a invitació meua les seves guardioles, en els jardins de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, per tal que sobre els seus testos, posats als fonaments del Pavelló de Càncer, hi reposés aquest amorosament, per donar estada i esperança de guariment, als dissortats malalts que pateixen el rei dels mals.

La primera nina que jo he acollit a la meua casa de nines, és una gentil filleta de La Garriga. Altra ho és de Les Franqueses; i d'aquesta mateixa població que gairabé és La Garriga, venen altres infants, als que jo plé d'esperança, vinc a tractar, amb els diversos mitjans de que avui disposa la terapèutica física, per a combatre la paràlisi infantil. I per arribar allí on no arribi l'escassa llum del meu saber, compto amb el valuosíssim ajut dels meus dilectes amics, avui metges consultors de la «Llar Infantil Narcisa Freixas», els Drs. Agustí Pedro Pons, Manel Corachan, Roig Raventós, Cirera Voltà, Josep Rabassa, Ignasi Barraquer, Lluís Barraquer, Sunyé Medán, Josep Pujol, Vila Moreno, San Ricart, Lluís Sayé, Jaume Peyri Rocamora i germans Viader, amb el qual totes les especialitats estan complertes. I jo invito avui, des d'aquestes planes, perquè vulguin fer-me la mercé d'entrar en aquesta legió d'honor, als meus digníssims

companys de La Garriga, els Drs. Gonçal Planas, Fitó, Arumí i Orfila.

No creieu pas amics llegidors, que la meua casa de nines sigui tothora lloc de dolor. Serà, com us he dit, lloc de cultura, i d'alegria, que per això hi ha en la llar una biblioteca infantil, la qual jo oferiré als infants de la població, com així el teatre de la llar, en el que es donaran conferències educadores, festes teatrals i de ritelles, concerts, projeccions de cinema educador i festes d'art, si la sort m'acompanya, com m'acompanyen diversos elements, que generosament s'han ofert. I si vosaltres, joves i damiselles de La Garriga, no em deixeu sol, i als quals ho ofereixo tot i de bon cor, m'acompanyeu, d'aquesta llar que ja es vostra, se'n parlarà arreu, perquè donarem en ella, jocs, guariment, benestar, joia i alegria. Perquè vosaltres, be comprendreu que aquell que te de parar la taula tres vegades cada dia, per a uns fills que no són seus, però que ho són, acudeixi per a donar-los el pa nostre de cada dia, a les coses més diverses i si voleu més fora de motllo vell, que cal trencar; perquè jo, en lloc de cantar la vella cançó: "quan el pare no te pa, la canalla fa ballà" la canviaré per aquesta altra: "quan el pare no te pa, per teni'l s'ha d'enginyà". I així ho he dit sempre en els meus escrits, publicats a El Patufet, La Veu, El Matí, La Publicitat, que no sé si m'haureu fet l'honor de llegir.

Per arribar a l'establiment d'aquesta llar infantil, no creieu pas amics que tot el camí hagi estat una vall de sol. M'ha estat precis passar, i no fa gaires dies, per un camí de llot pestilent, que mai més veuré, perquè vosaltres joves amics de La Garriga, vetllareu per la casa de nines, com es vetlla per un infant. I he rebut, rebo i reberé les punxades de les flors aristocràtiques però sense perfum, i també de les més modestes camperoles, flors tant seques. Però jo compto des d'ara amb la protecció i vigilància amorosa, de de tot un poble generós, el qual no em deixarà sol, no oblidant jo de recordar aquell refrany de l'Albert Llanas: "Si ensopegues caminant, no et giris, tira endavant". I solament tindran entrada a la nostra petita i amorosa llar, aquells que estimin als infants.

Desitjo acabar el meu escrit, saludant-vos a tots, ciutadans de La Garriga, demanant-vos a tots el vostre ajut moral. I donant-vos a tots, des del més humil al més alterós, el testimoni del meu reconeixement, per la protecció que em donareu, vetllant perquè en la meua casa de nines no hi passi mai un mal vent. I vagi darrerament, però en primer lloc, el meu respecte per l'Exm. Ajuntament, i el Sr. Rector de La Garriga, així com per tots els elements més amics o distanciat; perquè la meua obra es d'amor a l'infant, i l'infant es lo més pur d'aquest món, sobretot si es l'infant que pateix.

Dr. Josep M.ª Petit Freixas

Jo voldria fer un prec, i amb les paraules més dolces. Uns quants llums més al tròs de Passeig que va del Casino a la Plaça Narcisa Freixas. Tinc por que una nit, retornant jo de curar unes criatures pobres, per anar a prendre el tren, em trenqui el cap.

Fets i comentaris

Avui diumenge rebran per primera vegada Jesús Sagramentat, en la Parroquia de St. Esteve de la nostra vila els següents nois i noies:

Antoni Beltran Fontanals	Jaume Montal Hernández
Miquel Bernat Ballart	Ramon Morell García
Miquel Blancafort Salabert	Jaume Oliveras Vila
Josep Bruner Busquets	Francesc Oliveras Baró
Josep Canal Fortuny	Josep Paredas Parés
Joan Castellsague Vilardebó	Martí Pou Morell
Pere Cuatrecasas Palou	Lluís Pujol Prats
Antoni Desquens Ciurans	Angel Sanmartí Echavarria
Enric Font Flaquer	Joaquim Selles Oliveres
Joan Fortuny Planas	Manuel Serradell Novell
Esteve Galvany Nogués	Lluís Tarradas Viader
Joan Galvany Ventura	Pere Torn Pujadas
Josep Gesa Ubiergo	Miquel Vilalta Vidal
Angel Hernández Sanchez	Jaume Vives Montaner
Jaume Mas Ventura	

Montserrat Albó Corrons	Maria Giró Coll
Núria Anglada Viñolas	Dolors Junqueras Espinasa
Roser Aspa Masó	Maria Mestres Portet
Assumpció Ballera Farre	M. ^a Salut Miró Buatella
Paquita Ballús Cantabrana	Tere-ina Mercadé Gay
Eugenia Blancafort Paris	Conxa Noguera Sanmartí
Prudència Busqui Gesa	M. ^a Rosa Oliveras Oliveras
Maria Casals Costa	Mercé Padrós Solé
Rosa Casulà Soler	Carme Puigdomènech Tey
Josepa Creus Dalfó	Maria Pujol Canal
Montserrat Debuena Marquedal	Justina Ricart Cugat
Maria Fàbregas Pericas	Teodora Roman Berzosa
Elvira Font Montpart	Agna Sánchez Muner
Montserrat Fortuny Mallol	Josepa Serra Pelegrí
Miquela Galbany Garriga	Núria Serrano Arboli
M. ^a Teresa Gay Serra	Margarida Sitjà Ballestrá
Matilde Gesa Solà	Margarida Valls Viura

A la tarda, i amb el fi de complaure en tan senyalada diada de la Primera Comunió als novells combrats i llurs familiars, tindrà lloc en el local del Patronat Parroquial, una interessant vetllada infantil literario-musical que començarà a les sis de la tarda.

—Hem hagut esment que entre d'altres es troben en el Balneari Blancafort disfrutant del nostre excel·lent clima hivernal el Sr. M. R. P. Rupert M.ª de Manresa, Sr. Salvador Millet, Sr. Enric Casals, Sr. Maties Dos Santos, Sra. Maria L. Sesma, Sr. Joan Gil-Senis, Sr. Francesc Vilumara, Sr. Artur García Fosas, Sr. Narcís García Bernis, Sr. Pere Fontana, Sra. Dominga Pons, Sr. Jordi Maragall, Sr. Josep M.ª Parellada, Sr. Josep M.ª Ginesta.

—PATRONAT PARROQUIAL. En la serie de representacions teatrals que s'acostumen a donar cada Quaresma al saló d'actes del Patronat Parroquial cal remarcar, l'esplèndida interpretació del drama «Els misteris de l'Hostal» dut a terme per les noies que componen la secció de teatre de les Filles de Maria. Com tenen per costum reeixiren en la dicció, i indumentaria i desenvolupament general de l'obra.

La secció dramàtica d'homes es desplaçà al veí poble de Bigues per a presentar una obra al local del teatre parroquial d'aquella població.

—F. J. C. A més de les visites als grups de la comarca (entre ells els de Santa Perpètua i Llerona) celebrà els corresponents cercles d'estudis, en els que es constatà un augment d'assistents.

Demà, a dos quarts de dotze del matí en reunió mensual ordinària serà elegit d'acord amb els reglaments de l'entitat el nou Comitè Directiu que l'haurà de regir fins al març de l'any vinent.

LA NOSTRA

El rei Martí als banys de La Garriga

XIX

Diumenge, 9 de maig de 1400 (1)

Els grup mes nombrós de les lletres que aci comen-tem el formen les adreçades a la tresoreria del rei; quan cada dia se'n troba alguna (2); i es de remarcar que molt sovint s'hi troba una queixa pel malament que s'han hagut de complir les seves ordres, o bé una especial cominació a que aqueixes es compleixin. Una d'elles es la següent dirigida a en Bartomeu Rotlan:

Manam vos tan expressament com podem que tantost paguets o façats pagar al amat de casa nostra mossen Dalmau de Darnius, aquells Cent florins d'or d'arago, lo quals ara li havem donats ab nostra letra. E per res no y haia falla, ne l façats aqui romanir per aquesta rao, car per servey nostre nos lo havem aci de gran necessitat. E creets sobre aço l amat cavallerie nostre mossen Simon Meiro, lo qual ne havem plenament de nostra intencio informat.

Pel que aquests documents ens conten podem refer la llista del personal que composava la casa reial, durant la seva estada a La Garriga. Avui aquesta llista ve incrementada amb els noms d'en Dalmau de Darnius de gran necessitat en el palau, i el cavallerie Simó Miró. J. MAURÍ

(1) En aquesta data foren escrites 11 lletres; 7 d'elles en català i 4 en llatí (A. C. A. Reg. 2243 fol. 104 i 105; Reg. 2175 fol. 87; Reg. 2211 fol. 6 i 7.)

(2) Avui en trobem quatre. *

La família i l'escola

La qüestió escolar és una qüestió familiar i la més important entre la família. Així ho proclamà el Papa en l'Encíclica sobre l'educació cristiana de la joventut, en la qual va definir en termes d'una admirable precisió i de rigurosa lògica les respectives posicions de l'Església, de la Família i de l'Estat respecte l'Escola.

Sovint, hom diu que l'infant perteneix a la família. Es més exacte dir que perteneix a l'Àutor de tota la vida i Pare que és al cel, Déu. Però, és a la família a qui l'ha confiat; és a ella a qui ha donat la missió de procurar a l'infant tot el necessari per a viure físicament, intel·lectualment, moralment, i omplir el seu destí sobre la terra i en l'eternitat.

Assenyalant-li aquesta noble i pesada responsabilitat, Déu ha donat al cap de família, inseparable de la mare, tots els mitjants per a complir-la, ha delegat directament, sense intermediari, la seva

VERTICALS

Abandó...

Aixecant la seva silueta austera, dalt d'un promontori, l'ermita està silenciosa.

Dalt son cloquer les campanes estan quietes, reposant de son treball.

Les seves parets son embrunides pel sol i les pluges que han marcat damunt d'elles reguerols verdosos com arrugues damunt d'un rostre, i la teulada abans vermella és ara semblant a una rosella desfullada i mústiga.

A vora seu com uns guardes vigilants, s'hi aixequen dos xiprers amb plomerol de verd al cim i la soca revellida, despullada.

Quantes voltes ha mostrat sa alegria al poble extès a sos peus, i quantes n'ha plorat amb immensa tristesa.

I ara va veient, com s'enrunen les seves parets primitives i sent el seu fi pròxim, i sols l'acompanyen en sa tristesa, els gemecs del vent que es filtra per les seves finestres mig badades; el xiulet de les olives demanant el silenci, i els refilets dels ocells que nien en els xiprers més encara que es vegi vella no defalleix en sa tasca, i cada dia, anuncia a son volt, l'oració que deu cada poble, a son Déu.

Les portes romanen tancades, i els graons que hi menen, gastats per les anyades i el trepig del poble abans fidel, senten la nostàlgia de jorns més feliços en que a son vol tot era alegria i mil petges passaven per sobre d'ells.

I ara que es veu abandonada, i sols les oracions d'un sacerdot solitari omplen la seva nau, no sent tristesa de sa sort, i sempre encara, mentres pugui, ses campanes cantaran i ploraran amb els fidels.

Ramon Aguirre

propia autoritat, i també per la seva gràcia i llum li ha donat la força d'exercir-ho.

L'infant, el dia del seu naixement, és incapaç de viure; deixat sol moriria. Per tant perteneix a la família, per ésser qui l'ha portat a la vida, i és la primera societat entre la qual es troba, assegurant-li tot el necessari per a poder viure. L'infant només pot viure completament quan el seu cos està desenvol·lat d'una manera normal, quan la seva intel·ligència ha estat suficientment preparada amb principis de nocions i de instrucció per a que tingui els mitjans de conduir-se durant el curs de la seva existència, i també la vida intel·lectual i espiritual que exigeix el destí d'home i de cristià.

En aquestes condicions, l'educació i la instrucció són la continuïtat de la col·locació de l'infant al món, i des de llavors, entre la Família i l'Escola, existeix una veritable continuïtat: la segona és la perllengació necessària de l'altra.

F. Callis P.

Full femení

L'alba del diumenge, del gran diumenge de la primera Comunió vermellejava com un domàs de Corpus. El poble, quiet per fora, amb les seves cases tancades, tenia dues de les cambres dels infants que esperaven la carícia de Jesús sacramentat tota una bellugadissa de somnis blancs somnis de delícies, preludi corprenedor de la gran festa. No tocs, però; una nena plorava, el cap enfonsat al coixí. En despertar-se, quan tot just si llustrejava, de seguida pensà amb la gran joia que se li aiansava, però com un núvol negrós engoleix la claror del cel assolellat un record trist enfosquia la seva felicitat esplendorosa.

El pare, no volia acompanyar-la. Haurien rigut massa els companys de la taverna. No més caldria! Tant que s'havia mofat, davant d'ells, del rector i de les coses santes ¡La escena tristament acabada amb la tossuderia d'en Pep, el pare, era ben viva en el pensament de la filla. Mentalment feia una llista de les seves companyes. Totes combregarien amb el pare al costat, llevat de la Carme i la Rosa que, dissortades, no en tenien.

En Pep, també es despertà aviat. Tota la nit havia tingut un sòn trencadiç i turmentat de visions engunioses. En veure la claror rogenca de l'alba s'alçà.

—On vas tan aviat?—li digué la muller, la Ramona.

—Deixa'm estar!—feu ell, malhumorat.

En passar davant la cambra de la nena li semblà sentir un gemegor ofegat.

—Deu somniar coses estranyes, com jo.—pensà per a tranquil·litzar-se.

La taverna encara era tancada.

—Ganduls!, remugà en Pep contrariat. No sabia on anar, ni què fer. Caminava depressa amunt i avall del carrer, voltava la plaça i desfeia i recomençava el seu camí. El campaner el trobà quan anava a fer el toc d'oració i la gran repicada. Quan la primera campanada vessà l'alegria finestrals avall del campanar, en Pep murmurà una maledicció. Hauria rebotit les campanes daltebaix i com més tritllejaven més ràbia tenia. Finalment el taverner obrí.

—Bé t'has fet esperar prou, tocasón!

El taverner se'l mirà extranyat. Justament aquell dia, obria més aviat.

Un punt d'home

—Au, depressa, porta'm la barrejal!

—Noi! que estem cremats Pep!

—Atabalat estic! No sents quin escandol mou, amb les campanes, en Jeroni.

—Home! La festa d'avui s'ho val. Tu mateix be deuràs celebrar-la.

Jo? Que no ho saps que jo no hi aniré pas a Missa? No vas sentir com ho discutiem amb en Mingo i en Quicu?

Quan va estar de la barreja es tornà a trobar que no sabia que fer. Mig d'esma se'n anà a casa seva. La muller corria d'ací d'allà, enfeïnada.

—Encara no em tens l'esmorzar arreglat?—bramulà en Pep.

—Desseguida!—feu la Ramona sentint esbocinar-se-li la darrera esperança.

Ell no volia dir res, però aquell mossec a l'ànima que no el deixava tranquil...

—Què, encara dorm la nena?

Uii! en fa d'estona que està desperta. Ara ja es vesteix. Per cert que està tota trista!—gosà començar la Ramona.

—No sé perquè! No té tot ço que pot fer-li il·lusió? El vestit blanc, la corona de roses, tot, vaja.

—Sí, però, una cosa li manca que tu ja la saps, Pep...

—Ja saps que jo tinc les meves idees i ni el rector ni ningú me les treurà.

La Ramona no insistí.

Bonica com un angeló la Maria se'n anava cap a l'Església al costat de la seva mare. En Pep la veié i sentí una fiblada a l'ànima. La Maria li besà la mà. Ell s'hi trobà una llàgrima i quan va ésser sol, la besà amb una gran reverència, mentre n'hi rodolava una altra galtes avall. Un moment li semblà que somniava que a l'Església, mudat amb el vestit de les festes gròsses i que amb una gran alegria al cor sentia les cançons commovedores dels infants. Ah! si no fossin els companys!...

La Maria tremolosa en sentir-se el dolç Jesús dintre seu, pregava pel pare. La seva oració infantina pura i senzilla fou d'aquelles que Jesús escolta complagut.

En Pep es va sentir dir moltes vegades que havia fet un

punt d'home, però el goig esperat en aquests elogis no l'aconseguí mai. Els dies passaven i més se li entortolligava a dins un gran desig de reparació. Vingué el dissabte i no pogué esperar més, però, no sabia començar.

—Que tornarás a combregar, demà, Maria?

—Si, pare.

—T'agradaria que jo i la mare t'hi acompanyessim?

—Oh! Pare! De debó?

La muller s'atancà. Volia dir quelcom que expressés la seva alegria. Una cosa com un ennuegament li ho va privar. No més es miraren amb el marit, com temps ha no s'havien mirat tan dolçament.

—Potser el senyor rector.. Com que he dit tan mal d'elll.

—No us faci por aixó, pare. El Senyor rector és bò, molt bó. Sabessiu com ens explicava, allà a doctrina, com

Nostre Senyor ens estima i ens perdona sempre que el cerquem. I ell que ho sabia dir tan be, volem que no en sàpiga també de perdonar?

—Que us deia, qué, el senyor rector, d'aixó que dius?

La Maria es posà a contar la paràbola del fill pròdig tan dolçament que en Pep en restà tot commogut.

Tothom va sorprendre's l'endemà de veure'l tot cofoi al costat de la seva filla i de la muller, cap a l'Església. El taverner se'n feia creus. Aquell dia, va perdre el parroquí de la barreja.

El senyor rector, davant d'en Pep, sentí que li tremolava la mà, en fer la redemptora senyal de la Creu amb l'Hóstia Santa, i que la veu se li trencava en dir amb tot el seu fervor: —Que el Cos de Nostre Senyor Jesucrist, guardi la teva ànima per a la vida eterna. Amén. A.

ESPORTS

Entreviu amb el directiu incògnit

Dada la crisi que travessa el nostre futbol creiem que aquest reportatge es farà molt interessant per el nostre públic tan esportiu... (?)

Com que la nostra norma es l'ésser pràctic amb les coses, deixem a part tota mena de *bluf* i presentació, i anem al gra de la cosa.

—¿Es a dir que tu seràs el nou directiu?

—Si, tinc ganes que el futbol de La Garriga se'n torni a fer cas.

—Bé noi, si ho logres serà qüestió de fer-te algú...

—Deixat *de agasajos*, i apunta.

—L'equip de la J. G. tornarà a ésser com en els seus millors temps.

—I els jugadors que ja han desertat?

—Aquests pel mitjà infalible de les *satisfaccions* tornaran a jugar aquí i en paus.

—?...

—El camp de moment no el tancarem perquè tancat a l'estiu s'hi respiraria *mal oxígeno* i per nosaltres, la *higiene* abans que tot.

—?...

—També posarem un servei d'autos — francs — els dies de partit, i així el públic no haurà de molestar-se venint-t'hi a peu.

—?...

Com també tenim en projecte de plantar uns arbres

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

molt grossos (com els que hi havien i que tanta falta fan) perquè amb la seva sombra a l'estiu el públic pugui gaudir de tota comoditat. Es tracta d'uns arbres molt originals doncs estan faltats de soca. Ho hem fet perquè el dia que *nuestra máxima autoridad* vulgui tornar a tallar-los no es pugui valer del truquet de l'arrel.

—?...

—Per les vegades que l'equip contrincant es faci esperar en presentar-se, servirem uns jocs de parchessi, i així el públic podrà entretenir-se, i a la mitja part dels partits distraurem a la quitxalla amb jocs de cucanyes trencament de l'olla etc. etc.

?...

—També organitzarem un equip femení de «basket» que servirà *para robustecer a nuestra juventud del sexo debil*, prenoi, que m'ha sortit bé!

—?...

—I per últim digui a l'afició (?) que tenim en estudi un altre projecte que consistirà en regalar cupons a qui assisteixi als nostres partits de futbol.

—Peró... que has tret la rifa per portar a cap tots aquests projectes despilfarrants?

—Que rifes *ni ocho cuartos*. Escolta, el millor remei per a «refredat» esportiu que estem passant es fer-hi una mica de brometa encara que per als bons esportius resulti un xic «suada».

Un crític humil

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Farmacia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. FERRANDIS

Telèfon 83

LA GARRIGA

Canari de La Garriga

Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 Telèf. 72 LA GARRIGA

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Garatge Daimau

Autos de lloguer - Taller de Reparacions. Telèfon 28

**Barberia
Casa Jaume**

Saló per a Senyors

Saló permanent per a senyores
a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

Confiteria i Pastisseria
MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

Carns Fresques -:- Polleria

MIQUEL GARRIGA

(CÀN TRICATÉ)

Bany, 3. Pl. Francesc Ferrer LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Eduard Pujol

LA GARRIGA

Farmàcia **Torrent** Perfumeria

Calabria, 4 - Telèfon 88

LA FLORIDA, S. A.

E. SARRÀ

Vendes a l'engrós i a la menuda

Ronda Sant Pere, 7

BARCELONA

Creacions de Perfumeria selecta per a cavallers

GENTLEMAN

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia

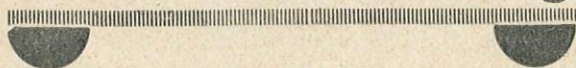
Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

Lluís Fortuny

MERCERIA

Géneres de punt, cami-
seria i gorres. Llanes,
Sedes, Trajos, Abrics,
Granotes, Pantalons i
demès articles
confeccionats

Carrer Banys, 9

LA GARRIGA

Sindicat Agrícola

DE LA GARRIGA

Despulles : Alfals

Cereals : Adobs

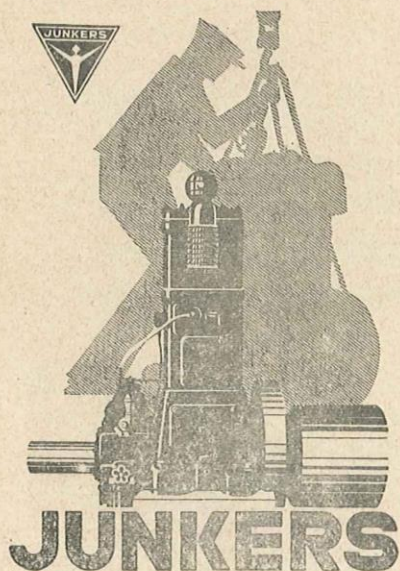
Preus molt econòmics per als Srs. socis

sabons Barangé

Motors - Diesel Junkers Alemanys

Funciona amb Fuel Oil

Informes i referències:

JOSEP BERGLER

Delegat per a Espanya

BARCELONA: Bailén, 31, entressol

Telèfon 54269

Màxima garantia i rendiment, amb el mínim de consum
En existència a Barcelona de 8 a 50 HP